

Sygn. akt II DO 6/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Adam Tomczyński

SSN Paweł Zubert

Protokolant Karolina Majewska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych radcy prawnego Anny Kończyk
w sprawie R. S.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 11 czerwca 2019 r.,
zażalenia wniesionego przez obrońcę obwinionego na zarządzenie Przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w W. z dnia 15 czerwca 2018 roku, sygn. akt WO-[...] o odmowie przyjęcia kasacji

postanowił:

**zarządzenie Przewodniczącego Wyższego Sądu
Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w W.
z dnia 15 czerwca 2018 roku, sygn. akt WO-[...] utrzymać w mocy.**

II DO 6/19

UZASADNIENIE

Przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. zarządzeniem z dnia 15 czerwca 2018 roku, sygn. akt WO-[...] odmówił przyjęcia kasacji obrońcy obwinionego adw. K. K. od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych [...]. z dnia 8 marca 2018 r., jako nieprzysługującej z mocy prawa.

Od tego zarządzenia zażalenie wniósł obrońca obwinionego zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu zarządzeniu zarzucił:

- „obrazę przepisów postępowania, tj. art. 62² i art. 70³ ustawy o r.pr. oraz art. 426 § 1 w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o r.pr., a to poprzez wadliwe przyjęcie, że orzeczenie z dnia 8 marca 2018 roku jest postanowieniem i nie przysługuje od niego kasacja, co miało istotny wpływ na treść zarządzenia, albowiem doprowadziło w konsekwencji do niewłaściwego zastosowania przepisu art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o r.pr. i niezasadnej odmowy przyjęcia kasacji”.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca obwinionego na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radach prawnych wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Przewodniczącemu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy obwinionego nie jest zasadne i nie zostało uwzględnione.

Ab inito należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 62² ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych kasacja może zostać wniesiona jedynie od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, wydanego w drugiej instancji. Ustawodawca w ustawie korporacyjnej wyodrębnił dwa rodzaje rozstrzygnięć sądu dyscyplinarnego, jakie mogą zostać wydane w postępowaniu dyscyplinarnym prowadzonym wobec radców prawnych, mających formę postanowień lub orzeczeń. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że w sprawach

dyscyplinarnych prowadzonych na podstawie ustawy o radcach prawnych kasacja przysługuje wyłącznie od prawomocnego orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, a nie od rozstrzygnięcia w formie postanowienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2009 r., SDI 17/09).

W przedmiotowej sprawie, Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w W. po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2018 roku zażalenia radcy prawnego R. S. od postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [...]. z dnia 29 listopada 2017 roku, sygn. akt OSD [...] w przedmiocie tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych wydał rozstrzygnięcie w formie orzeczenia w postaci utrzymania w mocy zaskarżonego postanowienia. Jak zasadnie, w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia, wskazał Przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w W. rozstrzygnięcie to powinno przybrać formę postanowienia.

Przy rozstrzyganiu niniejszej sprawy należy zwrócić uwagę na dyrektywę wyrażoną w art. 118 § 1 k.p.k., która odnosi się zarówno do czynności procesowych stron, jak i do czynności procesowych dokonanych przez organy procesowe. Zatem znaczenie czynności procesowej należy oceniać nie według jej formy, lecz według jej istoty, bowiem wadliwe oznaczenie czynności procesowej nie pozbawia jej właściwego znaczenia prawnego. W sytuacji gdy rozstrzygnięcie w postępowaniu dyscyplinarnym zapadło w niewłaściwej formie, w szczególności w postaci orzeczenia zamiast postanowienia to koniecznym jest traktowanie danego rozstrzygnięcia w dalszym procedowaniu jako postanowienia ze wszystkimi tego konsekwencjami (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 2008 r., SDI 18/08). Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, pomimo wadliwie nazwanego judykatu przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w W. należy traktować go jako rozstrzygnięcie w formie postanowienia, od którego nie przysługuje nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.